

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 14.

Tiende Session.

7de Møde.

Tirsdagen den 12te October.

(Fortsat.)

Sjeherning (fortsat): Der foreligger endnu et Spørgsmaal, som ogsaa er blevet berørt af et æret Medlem (Gomard), og det er: Indqvarteringen. Hvad Indqvarteringen angaaer, da staaer det ærede Ministerium i en Position, som kan være vanskelig nok for det at holde, men hvortil vi bør give det al den Styrke, vi kunne. Det staaer nemlig ligeoverfor en om sig gribende Magt, som man kalder Krigsministeriet; dette Ministerium har i en Række af Aar i den her omhandlede Henseende sat Loven tilside, idet det har forsømt at holde sig Hærplanen af 1842 efterrettelig, uden dog at have havt en anden. Det har det ærede Indenrigsministerium taalt, og det behøver det ikke at taale. I Hærplanen staaer det fastsat, hvorledes Garnisonerne skulle fordeles, og hvor Garnisonsstederne skulle være; det vil sige, at kun paa de Steder kan Krigsministeriet forlange, at Indqvarteringsanordningerne blive haandhævede; vil det i en eller anden særlig Anledning have Tropper udcourcerede, hvad Kongen i Forbindelse med sine Ministre og under deres Ansvarlighed kan gjøre, saa er det ikke Garnisoner, de kunne forlægge, men saa er det Tropper, de for en Tid udcourcere, og som saa komme i et extraordinært Indqvarteringsforhold — men hele det ordinære Indqvarteringsvæsen mellem dem og os begrænses ved Hærplanen, og det maa vi see at holde os til. Jeg har hørt et løst Rygte om, at der nylig skulde være sendt

2 Artilleri-Batterier til Fredericia; jeg indseer ikke, hvorledes de der skulle finde Plads, jeg veed ikke, at vi der eie nogen Caserne, og jeg veed ikke, at Kongeriget's Kasse kan komme til at give en eneste Stilling mere ud til Garnisoneringen i Fredericia end det, som tidligere var bestemt efter Hærplanen. — Dersom den høitærede Indenrigsminister i mindste Maade er gaaet ind derpaa, kan han selv komme til at betale det, og jeg vil sige ganske ligefrem, — jeg holder ikke gjerne noget Saadant skjult — at der i denne Handling synes at ligge den Hensigt at skabe endnu et Artilleriregiment, som vi dog saa komme til at give Penge til. Vi have derfor Ret til at sige: Det kan ikke skee, naar I ikke selv have Pengene; for Guds egne Penge kunne I kjøbe, hvilke Baaben I ville have. Det er Samstatens Natur, at vi skulle holde sammen, men at Enhver skal forsvare sine Rettigheder, saaledes at den Ene saaer Respect for den Anden.

Jeg har nu omtalt de Poster, som nærmest angaae den ærede Indenrigsminister, men jeg har en Post endnu, som vedkommer Justitsministeriet. I en Række af Aar have vi under Finantslovens Behandling havt vort Diemærke særligt rettet paa det hele Fængselsvæsen; vi see af Tillægsbevillingerne og af Finantsloven, at den ærede Justitsminister ogsaa har havt sit Diemærke rettet derpaa; men jeg kan ikke see, at det har bragt ham til Andet end at begjære nye Pengemidler for at fylde de Huller ud, hvis Tilstedeværelse man nu er kommen til at erkende, — det troer jeg ikke er tilstrækkeligt. Det, som jeg ved denne Leilighed kunde ønske at vide, naar den ærede Minister vilde svare mig derpaa, det er: er